

[Axel Kristensen.]

Men vi skal altså ikke modsætte os, at man tager denne mægling med, og kunne det føre til, at man blev enig om mere, er det jo kun et gode.

Vi vil i det store og hele tiltræde det foreliggende lovforslag. Vi kan ønske nogle små ændringer i betragtning af, at vi handlede så forhastet, da vi ordnede telefonstrejken — da drejede det sig næsten kun om minutter, inden vi skulle være færdige. Vi vil gerne have klarere fastslået, at ingen, der har deltaget som mæglings- eller forligsmand i en foregående instans, kan komme med i den næste; det er for så vidt sagt om formanden. Jeg går ud fra, at vi i udvalget kan snakke om sådanne småting.

I øvrigt vil vi stemme for lovforslaget; vi er glade for, at selv statsministeren og socialdemokratiet altså dog i visse situationer kan vælge den vej, vi mener er rigtig; vi håber, at det kan føre til, at vi kan få en endelig ordening inden alt for længe.

Asger Jensen: Det er anden gang inden for et halvt års tid, at den højtærede arbejdsminister må fremsætte lovforslag om, at folketinget griber ind over for konflikter vedrørende overenskomster. Den 25. maj blev der fremsat forslag om at løse konflikten mellem telefonselskaberne og deres medarbejdere. Dette forslag blev en del ændret i folketinget, således at det store flertal i tinget kunne samles derom.

Ingen kan være i tvivl om, at det er efter disse retningslinjer, det konservative folkeparti ønsker sådanne konflikter løst. Vi mener ikke, folketinget er kompetent til at blande sig i enkeltheder vedrørende overenskomstforhandlinger; derfor er det bedst, at det er en voldgiftsret, der tager sig af disse problemer. Man kan tydeligt mærke, at den opfattelse breder sig, at det moderne samfund ikke kan tolerere, at arbejdet standses på livsvigtige og samfundsmæssigt betydningsfulde områder. Derfor må det, således som det konservative folkeparti længe har foreslået det, være bedst, at folketinget forbereder sig på disse situationer i god tid og gennemfører en fast institution, hvortil sådanne konflikter kan henvises.

Jeg ser, at den højtærede arbejdsminister forsikrer, at forslaget ikke er udtryk for

nogen fravigelse af regeringens principielle opfattelse med hensyn til organisationernes fulde aftalefrihed. Der kan være grund til at spørge, hvad der forstås ved denne forsikring, og hvad den skal tjene til. Er det ikke nogen fravigelse fra regeringens almindelige principielle syn, må det altså betyde, at regeringen erkender, at det bør være det almindelige at standse konflikter på den her foreslåede måde. Men det er jo muligt, at forsikringen skal forstås således, at lovforslaget ikke betyder nogen ændring af regeringens principielle stilling. Mon ikke regeringen selv føler, at dette standpunkt ikke lader sig opretholde, samtidig med at man hvert halve år må foreslå folketinget at gribe ind over for konflikter? Det konservative folkeparti er tilhænger af en varig ordening på dette område, og der er næppe tvivl om, at det er i overensstemmelse med hele samfundets interesse.

Ifølge referater i dagspressen talte statsministeren i går på HKs kongres, og så vidt man kan se, havde et større afsnit af talen til formål at mistænkeliggøre den konservative funktionærpolitik, herunder vor stilling til voldgiftstanken, som statsministeren kaldte en trussel. Uden at jeg kender den højtærede statsministers nøjagtige timeplan, ser det for mig således ud, at den højtærede statsminister gik umiddelbart fra dette møde for at forhandle sig til rette om at tage denne trussel i anvendelse. Det er jo regeringens forslag, vi her behandler, og jeg ved ikke, om den højtærede arbejdsministers mærkelige sprogbrug om fravigelser fra regeringens almindelige principielle stilling skal have til formål at lægge et røgslør over den højtærede statsministers udtalelser på HKs kongres. Men jeg ved, at det ikke er en honnet form for politisk agitation at stå på en stor kongres og angribe det konservative folkeparti for handlinger, som den højtærede statsminister selv er med til at foreslå dette høje ting.

Det konservative folkeparti erkender, at denne konflikt må standses, og vi kan i princippet tiltræde den af regeringen foreslåede form og kan tilsige en velvillig og hurtig behandling i udvalget.

Baunsgaard: Den sag, vi behandler her i dag, er et nyt bevis på, at det moderne samfund har udviklet sig dertil, at det efter-